

Jeg og min MC

Hvem er den norske motorsyklisten? For å finne ut dette, går vi tett på motorsyklister som vi møter. Tett på helt vanlige norske motorsyklister. Folk som kjører MC er nemlig ingen homogen gruppe, slik man gjerne får inntrykk av. Vi har forskjellig smak og forskjellige preferanser, men for oss alle er motorsykel en del av tilværelsen. Vi er forskjellige, men hvem er vi egentlig? I denne intervjuerien prøver vi å bli kjent med dem. Her blir du bedre kjent med Geir Enger. En aktiv 68-åring som i følge han selv har altfor mange jern i ilden.

DER HAN VIL VÆRE: I dag nyter Geir Olav Enger tilværelsen på sin GS 1250 Rally. Han ble hekta på BMW allerede da han var 17, men det skulle gå nesten 30 år før han kunne sadle sin egen tysker. Men nå er han der han vil være.

– JEG DIGGER IKKE TESLAFØRERE!

Selv påberoper han seg å være pensjonist, men en mer aktiv variant av arten finner du neppe. I sitt 69. år har Geir Enger nok å henge fingra i. Eller som han sier: – Jeg prøver å holde igjen, men det er vanskelig. Det er engasjementet som driver meg.

Tekst: Jon Asgeir Lystad
Foto: Lystad Media/privat

Han holder hus i Lillehammer, og der hører han hjemme. Riktignok er ikke Geir Ottar Enger født og oppvokst i OL-byen, men han har bodd der i hele sitt voksne liv. Det er der han har hatt sitt virke, og det er der han holder aktiviteten oppe. Og det akter han å fortsette med i mange år framover. Selv om han akkurat har fylt 68, har han ingen planer

TRAPPER NED: Den fordums gjøvikenseren er i dag bosatt i Lillehammer. Det er der han har hatt sitt virke, og det er ikke lite. Ifølge han selv er det nesten blitt for mye. Men nå er han i ferd med å trappe ned. I hvert fall prøver han...

Navn: Geir Ottar Enger.

Alder: 68 år.

Bosted: Lillehammer.

Sivil status: Har vært gift med Wenche i 48 år. Vi har 4 voksne barn sammen.

Yrke: Pensjonist/selvstendig næringsdrivende.

MC-erfaring: Startet i 13-års alderen. Det ble en del ulovlig kjøring til å begynne med.

Klubb: Lillehammer MCKlubb/BMW-klubben/NAF MC.

Mine sykler akkurat nå: Først og fremst BMW'n, en GS 1250 Rally. Dessuten har jeg en BMW C400X scooter

Bil: BMW i4 50 M. Fantastisk bil! Har også en BMW X1.

om å legge inn årene. Motorsykkelen er selvsagt en viktig ingrediens i tilværelsen, men han har et bredt interessefelt som har brakt ham inn i ymse aktiviteter. Eller som han selv sier: – Det er nesten blitt for mye av det gode. Foruten jobb er det blitt mye foreningsarbeid. Ekstremt mye! Helt siden jeg var 18, har jeg sittet i et eller annet styre, det være seg idrettslag, jobb og diverse interessegrupper. På det verste var det så ille at barna nesten ikke så meg. Jeg var aldri hjemme. Da jeg fylte 67, bestemte jeg meg for å aldri sitte i et styre mer, men så langt har jeg ikke kommet enda. Jeg tar gjerne et tak, men det må være prosjekter som har sin avslutning. Ellers blir jeg aldri ferdig. Men sykkelkjøring blir jeg ikke ferdig med. Jeg har ambisjoner om å kjøre mer. Mye mer!

Så Geir Enger er altså motorsyklist, og det akter han altså å forbli i mange år framover.

– Yes! Jeg har holdt på med mye rart gjennom åra. Til tider har det blitt i meste laget. Men

motorsykkelen har alltid vært der. Den har vært et pusterom, og den har gitt meg den friheten jeg strengt tatt har vært avhengig av. Som sagt har jeg tenkt å trappe ned, men motorsykel skal jeg kjøre så lenge jeg kan.

Skjønner det. Du har jo holdt på i over 50 år. Hvordan begynte det?

– Jeg hadde en eldre bror som kjørte sykkel. Det er han som må ta skylda. Han hadde en BSA 500 som jeg ble hekta på. Når jeg så mine snitt, tjuvlånte jeg den. Jeg var ikke mer enn 12–13 år, men jeg var helt klar på at også jeg skulle ha sykkel. Da jeg var 14, kjøpte jeg meg en brukt Tempo Panter. Den hadde Comet-motor og skulle, etter det selgeren sa, gå skikkelig bra. Den gikk kanskje bra når den gikk, men det gjorde den nesten aldri. Jeg ble rundlurt. Da jeg var 15, ble det Honda CB 90. I '72 hadde jeg nok til å kjøpe en Honda CB 450. Jeg var bare 17 og hadde selvsagt ikke lov til å kjøre den, men den gang var det ikke så nøye.

Du kjørte altså Honda 450 før du var gammel nok. Var du aldri redd for å bli tatt?

– Aldri og aldri... Selvsagt hadde jeg det i bakhodet, men jeg tenkte ikke mye på det. Det gikk stort sett bra. Jeg kan jo illustrere det med ei lita historie fra den tiden: Jeg hadde en fetter som kjørte sykkel. Samtidig med at jeg skaffet meg 450-en, kjøpte han seg en Honda 750 Four. Han var gammel nok, hadde førerkort og greier. Den sammenen bestemte vi oss for å dra til Oslo for å kikke på de nye BMW-modellene. BMW var jo en drøm, og vi hadde dilla. Vi kjørte syklene våre inn til importøren. Motorspeed, som firmaet het, holdt til i Sporveisgata ikke langt fra Bislett. De hadde en ny R 75/5 inne. En 750 cc som var BMWs toppmodell på den tiden. Fetter'n min fikk prøve den. Da han kom tilbake, gikk smilet fra øre til øre. Så spurte forhandleren om ikke jeg også ville prøve. Selvsagt sa jeg

ikke nei. Da jeg kom tilbake var jeg drit-stolt. Jeg hadde kjørt en klin ny BMW R/75 i Oslos gater, uten å være gammel nok! Der og da fikk jeg BMW-dilla. Jeg var fast bestemt på at jeg en gang skulle bli BMW-eier.

Oj! Motorspeed lot altså en 17-åring dun-dre rundt i Oslos gater på deres toppmodell. De skulle bare visst... Men de klarte i hvert fall å gi deg tenning på BMW. Når ble du BMW-eier?

– De var selvsagt ikke klar over at jeg ikke var gammel nok. Da jeg kom dit med 450-en, tok de det for gitt at jeg kjørte lovlig. Jeg kunne jo ikke avsløre at jeg bare var 17, ellers hadde de vel anmeldt meg. I stedet lot de meg ta en runde på statusmodellen deres, og jeg ble hekta. Men, som sagt, var BMW en drøm. En uopnåelig drøm. De kostet en formue. Det skulle gå nesten 25 år før jeg fikk min egen. I 1997 kjøpte jeg meg en K100.

RENT PERSONLIG

Digger:

– Det er mange trivelige folk i klubben vår som jeg virkelig digger.

Digger ikke:

– Teslaførere!

Positivt trekk:

– Jeg tror jeg blir oppfattet som hjelpsom. Jeg liker utfordringer.

Mindre positivt trekk:

– Fryktelig utålmodig.

Er stolt av:

– Familien min. Har fire barn, snart ti barnebarn pluss to oldebarn. Jeg er også stolt av de prosjektene jeg har vært med på, både på Hunderfossen og i forbindelse med OL.

Er ikke så stolt av:

– At jeg jobba så mye da barna var små. Det gikk ut over dem. Snarsint er jeg også. Det er bare blitt verre med årene.

God til:

– Jeg betrakter meg selv som en god hobbysnekker. Jeg er heller ikke så verst til å tegne.

Ikke så god til:

– Jeg er i hvert fall ingen mekaniker – dessverre...

Det beste som har hendt meg:

– Familien – uten tvil!

Det verste som har hendt meg:

– Mistet storebroren min så altfor tidlig. Han var bare 51.

Hvis jeg hadde ubegrenset med penger:

– Først og fremst ville jeg sikret etterkommerne mine en god fremtid, men jeg er også veldig opptatt av de som har litt mindre ballast. Spesielt unge uføre. Mange av dem er dømt til evig fattigdom. De har ikke ressurser til å komme seg ut av det. Jeg har vært profesjonell verge i mange år, og jeg ser hvor ille mange av dem har det. Hadde pengene vært der, ville jeg gjort noe med det.

Geir Enger med egne ord:

– En omgjengelig fyr som fullfører det han har tatt på seg.

Du realiserte altså BMW-drømmen i '97, og siden har det vært tysk. Du kan altså tilbake på en over 50 år gammel MC-karriere. Jeg antar at det er blitt en del sykler gjennom årene...

– Tja... Uten å gå i detalj, har det vel blitt mellom 30 og 40.

Uten å gå i detalj, sier du. Det er vel noen du har et ekstra forhold til...

– Skal jeg nevne én, må det bli RS-en. En gul BMW K 1200 RS med sjakkemønster på kåpa. Akkurat den kunne jeg tenkt meg og hatt i dag.

Skjønner det. Da jeg i sin tid testet den, likte jeg den. Med gul farge og sjakkdekor, var den råtøff. Den vakte oppsikt da den kom, og den blir helt sikkert lagt merke til i dag også. Men tilbake til deg og dine aktiviteter: Det er ikke bare motorsykler som har farget Geir Engers tilværelse. Du har jo, som du sier, altfor mange jern i ilden. Hva da, for eksempel?

– Når jeg sier «altfor mange jern i ilden», er det ikke i negativ betydning. Jeg har holdt på med ting som jeg aldri ville ha vært foruten. Skal jeg trekke fram noe, er jeg litt stolt av det vi gjorde under OL. Jeg var leder for et prosjekt som vi kalte «Hest og OL». Vi samlet sammen nesten 80 hester og var med på å danne rammen rundt OL-åpninga. Alle de norske hesterasene var representert. I vinter har jeg vært med på organiseringen av en B2B-konferanse i regi av Lillehammer Ishockeyklubb. Det tar mye tid, men det gir meg mye.

Ja, og der har du tydeligvis et problem. Du prøver å trappe ned, men du får det ikke helt til...

– Jeg må bare medgi at det er vanskelig å slippe taket, men jeg er på gang. Det er blitt bedre. Da barna var små, var jeg omtrent ikke hjemme. Jeg prioriterte styreverv og jobb framfor fritid. Ferier ble det aldri. Selv reflekterte jeg ikke så mye på det, men en dag kom Mårten, altså den yngste sønnen vår, bort

til meg og spurte: – Du pappa... Skal vi aldri på sommerferie noen gang, vi da? Da slo det meg: Hva i all verden er det jeg gjør? Jeg lar jo familien komme i andre rekke! Den sommeren ble det ferie, og siden da har familien vært først. Nå prøver jeg å ta igjen det tapte. Jeg bruker mye tid på barnebarna. I vinter er det blitt en god del skikjøring sammen med dem, og det er herlig. I fjor bestemte jeg meg for å si nei til alle styreverv, men det er ikke gjort i en håndvending. Jeg er voldsomt engasjert og opptatt av å kunne bidra med mitt der det er behov. Det er et engasjement som kommer fra hjertet, og det kan man ikke fraskrive seg sånn helt uten videre. Den slags aktiviteter kommer nok til å bli hengende ved meg i åra framover også.

Ja, for du sa innledningsvis at du er veldig opptatt av de svake i samfunnet. De som kommer til verden uten den ballasten vi andre er velsignet med. Som verge har du opplevd hvordan mange unge uføre har det. Forstår jeg deg rett, er det et område der det bør gjøres noe.

– Det må gjøres noe! De har formelt sett de samme rettigheter som alle oss andre, men det er på papiret. Mange av dem har ikke god råd. De har nok med å betale husleie og mat. De har heller ikke ressurser til å fremme sin egen sak. De lever et liv som vi andre aldri ville godta. Det som er så tragisk, er at folk flest ikke er klar over det. Man tror at alt er vel og bra. Det er vi som kjenner systemet og vet hvordan de uføre har det, som må være deres talerør. Vi må sørge for at politikere og beslutningstakere, rettere sagt, alle som bor i Norge, blir klar over situasjonen. Vi må sørge for at de handicappede blir hørt!

Som far til en psykisk utviklingshemmet gutt, kan jeg ikke være mer enig. Heldigvis er sønnen vår i den situasjonen at han har foreldre som ivaretar hans interesser, men det er ikke alle som er så heldige. Vi må gjøre vårt for at handicappede blir en del av samfunnet på lik linje med alle andre. Dette temaet er kanskje litt på siden akkurat her,

MC-GUTTA: Her er Geir og sønnene med hver sine sykler, rett etter årtusenskiftet. Fra venstre: Mårten Sondre (Yamaha 80 Cross), Geir (BMW K 1200 RS), Gisle Andreas (BMW R 1100 RS) og Bård Christian (Honda CBR600).

men det noe som Geir Enger virkelig brenner for. Da kan vi ikke la det forbli usagt. Men tilbake til deg og motorsykkelen, rettere sagt Geir Enger og hans forhold til motorsykler: Du har holdt på i over 50 år. Har du aldri krasjet?

– Nei, bank i bordet! Det har nok vært nær på noen ganger, men det har gått bra. Jeg er glad i fart, men jeg prøver å kjøre som om jeg er usynlig for andre trafikanter. Det er jeg, som MC-fører, som må ta ansvar for egen sikkerhet. Smeller det, spiller det null rolle hvem som har skylda. Det er jeg som får svi – uansett. Vi må bare innse at vi blir oversett i trafikken, og kjøre etter det. Ser jeg en Tesla, blir jeg ekstra på vakt.

Å?

– Ja. Teslaførere er de verste. De kjører som om de er alene på veien. De gir pokker i trafikkregler og viser null hensyn. Ikke kan de å kjøre, og ikke eier de folkeskikk. I egne øyne har de en status som hever seg over alt og alle. Jeg digger ikke Teslaførere!

Hører hva du sier, men alle Teslaførere er vel ikke like ille? Jeg kjenner et par av dem, og de er skikkelig ålreite. Faktisk er de ganske gode til å kjøre også...

– Mulig det, men ingen regel uten unntak. Mulig det finnes ålreite Teslaførere, men jeg har til gode å møte dem.

For ikke å pådra oss Tesla-menighetens vrede, er et kanskje best å gi seg. Rettere sagt: Vi er nødt til å gi oss. Spalteplassen er nemlig slutt. Så Geir: Er det noe du vil si helt på tampen?

– Slutt allerede?!? Også jeg som hadde gledet meg til å fortelle om alle de fine turene vi har i regi av klubben. Om vinteren flyr vi til varmere strøk, leier sykler og har noen mega motorsykelopplevelser der.

Vi har dessverre ikke plass. Synd for deg, men du kan jo oppfordre noen av de andre i klubben til å ta en prat med oss. Vi er hele tiden på jakt etter intervjuobjekt.

– Det skal jeg. Men helt på tampen vil jeg oppfordre alle til å ta en runde i vårt distrikt. Du trenger ikke dra verden rundt for å få store motorsykelopplevelser. Det er flust av nydelige motorsykelveier her i Innlandet. Jeg blir gjerne med og viser dere mitt eldorado!

FEM FAVORITTER:

Favorittunderholdning: En god komedie. «Elling» for eksempel...

Favorittmusikk: Er glad i klassisk, men Rod Stewart har også gjort mye bra.

Favorittferie: Skiferie med familien.

Favorittmat: Rakfisk og Enger-lefse.

Favorittdrikke: Akevitt. Drikker gjerne vann også.